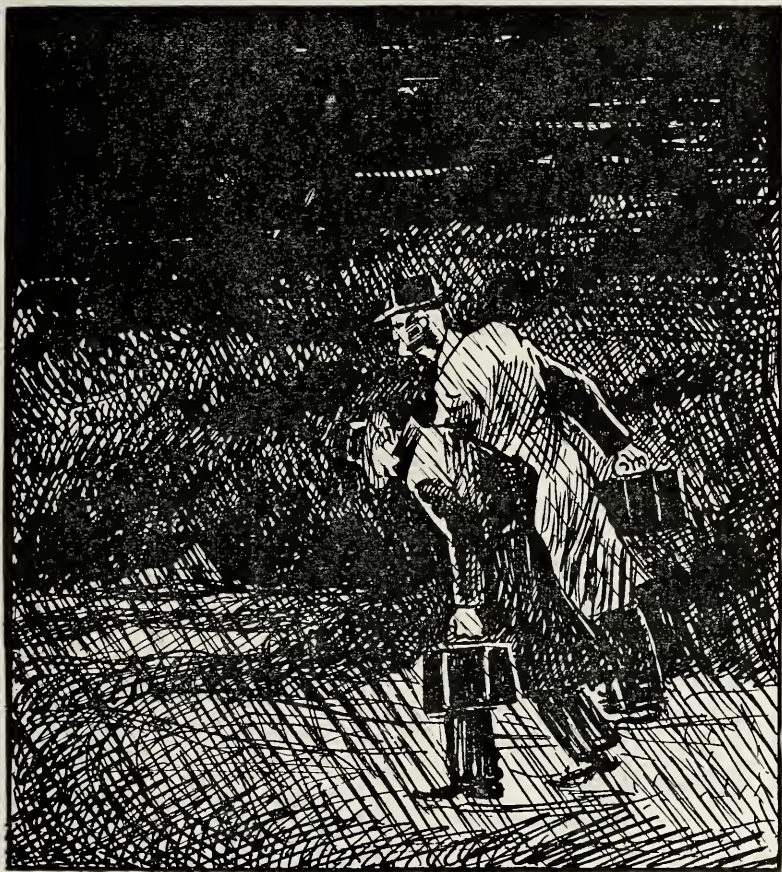

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

TO SENDEBUD.

15. JANUAR 1938
87. AARGANG

NUMMER 2
PRIS 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE
GRUNDLAGT 1851.

Nr. 2. |

15. Januar 1938

| 87 Aarg.

INDHOLD:

REDAKTIONELT —	SIDE
Et Kald til Kirkens Ledere.....	25
KIRKEARTIKLER —	
Hilsener fra det første Præsidentskab	19
Mindeord om Frederich H. Olsen	28
SPECIAL ARTIKLER —	
Den Danske Missions Historie	21
Herrens andet Komme.....	23
Jeg gaar hvor du sender mig hen.....	29
Et Vidnes Vidnesbyrd	30

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie
Jesus Kristus

Mark B. Garff,

Redaktør

Grant L. Rasmussen.

Orson B. West,

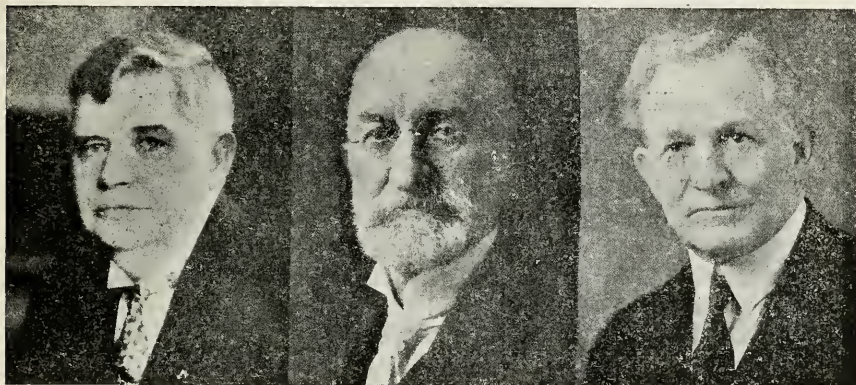
Medredaktører

Adresse:

Priorvej 12 København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Hilsener fra det første Præsidentskab.

J. Reuben Clark jr.

Heber J. Grant.

David O. Mc Kay.

Med Tilfredshed og Taknemmelighed for det sidste Aars Fremgang forener vi os med hele den kristne Verden i endnu en Fejring af Julen. Idet vi gør det, udtrykker vi imidlertid det oprigtige Haab, at vi samtidig med Mindefesten for Kristi Fødsel skænker — som ingensinde før — Betydningen af Kristi Liv og Lærdomme vor udelte Opmærksomhed.

»Se, hvilken Mand,« sagde Pontius Pilatus, den romerske Høvedsmand i Judæa, da Jesus med en Krone af Torne sat paa sit Hoved og med en rød Kjortel slynget om sig stod foran Pøbelen, som raabte: »Korsfæst ham, korsfæst ham.«

Blindet af Uvidenhed og Jalousi, saa Pøbelen i den fordømte Mand kun en Misdæder, en Lovovertræder, en Bepotter, en, som de vredt og uretfærdigt dømte til Korset. Kun en forholdsvis lille Gruppe af Mænd og Kvinder antog ham for at være det, han virkelig var — Guds Søn, — Verdens Frelser.

I 19 Aarhundreder er Kristi Fødsel blevet fejret af Nationer, der kalder sig selv kristne. Aarligt har Klokkklang, Musikhharmonier og Stemmer forenet sig i paany at erklære det himmelske Budskab »Fred paa Jord — og i Menneskene Velbehag«.

Menneskene har imidlertid gennem Aarhundrederne ved den historiske Begivenhed, da Jesus fødtes, set paa ham fra forskellige Synspunkter. Nogle, der fornægter hans Guddommelighed, ligesom Pøbelen gjorde, ser i ham og hans Disciple Opfinderne af et nyt kristent Moral-System,

der har undermineret den moderne Verdens Vigør.« Andre med en klarere Indsigt, avlet af Erfaring, ser paa ham, som Organisator af et System, »der frembringer Flid, Ærlighed, Sandhed, Renhed og Venlighed; det opholder Love- ne, er Tilhænger af Frihed, og vilde forene Menneskene i et stort Broderskab«.

Mange ser paa ham, som: »Den eneste fuldkomne Karakter, — Historiens uforlignelige Karakter.«

Millioner antager ham for at være en stor Lærer, hvis Lærdomme imidlertid ikke kan passe ind i de moderne sociale Tilstande. Faa — meget faa, af de ca. 2.000.000.000 af Jordklodens Indbyggere modtager ham, som det han virkelig er — »Faderens enbaarne Søn, som kom til Jorden, for at blive korsfæstet af Folk, for at bære Verdens Synder, og for at rense Jorden fra al Uretfærdighed.«

Det er sandt, at den nuværende Verden er fuldstændig anderledes, end den Verden Jesus levede i. De Folk, han omgikkes, kunde ikke en Gang forestille sig de mange Betingelser, Problemer og Forviklinger, som denne moderne Verden ejer. Videnskaben har bragt Opdagelser for Lyset, som man næppe før har drømt om. Automobilet, Radioen og Flyvemaskinen, der praktisk talt tilintetgør Tid og Afstand, og gør Nationerne paa de modsatte Sider af Jordkloden til Naboer. Jesu Budskab og Personlighed naæde kun til Grupperne paa Galilæas Kyst, men i Dag vilde selv en ganske almindelig Røst kunde høres af Millioner.

Paa Trods af alle disse Opnaelser er Utilfredshed med de eksisterende sociale og politiske Tilstande ved at forvirre de kloge Hjerner.

Menneskene behøver et Lys til at lede dem, naar de famler i denne Forviklingens Taage.

Dette Lys er ham, hvis Fødsel hele den kristne Verden fejrer hver Jul. Det er ham, som midt i en fuldendt Manddom, og med guddommelig Inspiration sagde: »Jeg er kommet for, at I maa faa Liv, og at I maa faa det i en højere Grad.«

Menneskene siger, at hans Lærdomme ikke passer sig for en moderne Verden. Hvorledes kan de vide dette, naar sand Kristendom aldrig nogensinde er blevet prøvet af nogen Nation eller Nationer.

Til Medlemmer af Kirken og til Fredelskere over hele Verden siger vi: »Se paa Manden fra Galilæa, ikke alene som en stor Lærer, ikke alene som en uforlignelig Leder, men som Fredens Fyrste, Frelsens Tilvebringer, her og altid, bogstaveligt og sandt Verdens Frelser.

Vi takker hjerteligt de trofaste Sidste Dages Hellige for deres Opofrelse for Jesu Kristi Principper gennem det for-

bigangne Aar og for de udmærkede Opnaaelser i Kirkens Institutioner, som er oprettet til vore Medbrødres Fordel.

Heber J. Grant.

J. Reuben Clark jr.

David O. Mc. Kay.

Den danske Missions Historie.

Vi har bragt i Erfaring, at vor Viden om Missionens Historie fra Mormonismens første Dage i 1850 og til vore Dage er ret mangelfuld. Vi har derfor ment, at det vilde være paa sin Plads at offentliggøre Andrew Jensons Bog »History of the Scandinavian Mission« i »Stjernen«. Broder Jensons Navn er en Borgen for, at Oplysningerne er fyldige og korrekte.

Vi skylder vore Forfædres utrættelige Pionerarbejde uhyre meget. Vi kan vanskeligt sætte os ind i alle de Besværligheder og den forbitrede og hadefulde Modstand, de mødte. Men de holdt tappert ud trods Modgangen. Og lidt efter lidt fik Mormonismens herlige Budskab Tag i den danske Befolkning, som har spillet en fremragende Rolle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Der vil for Fremtiden i hvert Nummer af »Skandinaviens Stjerne« fremkomme et Par Sider af Ældste Andrew Jensons interessante Bog.

1. KAPITEL.

Da Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde blev gengivet til Jorden i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede ved Profeten Joseph Smith, blev det guddommelige Bud givet, at det skulde prædikes »for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk« (Aab. 14 : 6), eller som Matthæus skriver: »Dette Riges Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme.« (24 : 14). Endog før Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret den 6. April 1830 begyndte Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de var beskæftiget med Oversættelsen af Mormons Bog, at prædike Evangeliet i Harmony i Pensylvanien og ligeledes i Seneca og Broome Amterne i New-York og andre Steder. Efter at Kirken var blevet organiseret og en Del Brødre beskikket til Missionærvirksomhed, blev Evangeliet prædikeret af Ældsterne i mange af Unionens Stater og til en Del Indianerstammer. Oliver Cowdery, Parley P. Pratt og tre andre Ældster forkyndte Evangeliet til Befolkningen i den

vestlige Del af Missouri og til Delaware Indianerne tidligt i 1831. Det var omtrent ni Maanedere efter, at Kirken var blevet organiseret, og Arbejdsmarken, der dækkedes af disse første Missionærer strakte sig omtrent 1200 engelske Mil fra Fayette, New York.

Indtil 1837 var Forkyndelsen af Evangeliet begrænset til De forenede Stater og de britiske Besiddelser i Amerika, men i dette Aar drog Apostlene Heber C. Kimball og Orson Hyde tilligemed fem andre Missionærer over Atlanterhavet og paabegyndte Missionærarbejde i England, Skotland, Wales og Irland, og i 1840 begyndte Indsamlingen til Nauvoo fra England.

Indtil da var Ældsternes Forkyndelse imidlertid begrænset til Lande, hvor det engelske Sprog taltes, og der var da ikke gjort noget Forsøg paa at praktisere den himmelske Befaling at prædike Evangeliet til alle »Tungemaal«. Det første Forsøg af den Art blev gjort i 1843, da Addison Pratt og tre andre Ældster blev kaldet til at udføre en Mission til Øerne i Stillehavet. Omtrent ved den Tid, da Profeten Joseph beseglede sit Vidnedsbyrd med sit Blod i Carthage Fængsel, blev den første Gren organiseret mellem et ikke engelsktalende Folk paa Øen Tubuai i den sydlige Del af Stillehavet. Men det var ikke førend de Hellige havde gennemgaaet Forfølgelser i Missouri og Illinois og for stedse havde bosat sig i Saltsø-Dalen, at Missioner, hvor andre Sprog end Engelsk blev talt, blev Genstand for deres Opmærksomhed. Saa snart som Pionererne havde faaet rejst primitive Huse til deres Familier og havde begyndt at producere fra Jorden Livets Nødvendigheder, blev de tolv Apostle og de Halvfjerds mindet om deres specielle Kald at prædike Evangeliet til alle Jordens Nationer. Under Vandringen fra Nauvoo og over Sletterne havde disse Brødre som det øvrige Folk været travlt beskæftiget med andet Arbejde; men nu, da de havde fundet et forholdsvis roligt Sted, skulde det mægtige Missionærarbejde fortsættes, og fremmede Lande, der indtil da ikke havde hørt det evige Evangelium i dets Renhed, blev husket. Paa den Tid var ogsaa nogle fremmede, der talte andre Sprog end Engelsk, blevet Medlemmer af Kirken, og nogle af dem var ivrige efter at bringe Evangeliets Budskab til deres Landsmænd i deres Fødeland. Dette havde utvivlsomt mere eller mindre Indflydelse paa Kirkens første Præsidentskab, hvis specielle Opmærksomhed saaledes blev henledt paa flere europæiske Lande.

Saa tidligt som i 1842 var en Del Nordmænd i La Salle Amt, Illinois, blevet omvendt til Mormonismen, og nogle af dem hjalp med til at bygge Nauvoo Tempel; og saa tid-

ligt som i 1843 var nogle faa Danskere og i det mindste en Svensker blevet Medlem af Kirken i Boston. En ung Kvinde, Ellen Sanders Kimbal, født i Norge, drog med over Sletterne i 1847 som en af de tre Pionerkvinder i det første Selskab under Præsident Brigham Young. Hans Christian Hansen, en Dansker, som havde annammet Evangeliet i Boston, var ogsaa med i den første Pionergruppe, og John E. Forsgren, svensk af Fødsel, som ligeledes havde modtaget Evangeliet i Boston, gjorde Tjeneste i Mormonbataillonen. Disse tre Skandinaver, der repræsenterede de tre Kongedømmer Danmark, Sverige og Norge sammen med nogle faa andre, som var kommet til Utah saa tidligt som i 1849, var de første skandinaviske Repræsentanter i Klippebjergene.

Herrens andet Komme

af Ældste Orson B. West.

Fra Kristendommens tidligste Dage har Haabet om Jesu Genkomst spillet en fremtrædende Rolle blandt Alverdens kristne. I Kirkens første vanskelige Aar var denne Tro af saa dyb og alvorlig Art, at den næsten overskyggede alt. De daværende kristne var i Stand til at udholde alt, aandelige og legemlige Pinsler, Fattigdom og Nød, fordi de havde dette brændende Vidnesbyrd om Kristendommens vidunderlige Sandhed og Forvisningen om, at Jesus Kristus vilde vende tilbage til Jorden.

»Og som de stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se, da stod to Mænd hos dem i hvide Klæder, og de sagde: I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen.« Saaledes talte de hvidklædte Engle til de forsamlede Apostle, der saaledes fik Vished om, at Jesus igen vilde komme til Jorden.

Der findes mangfoldige Skriftsteder i den hellige Skrift, som forudsiger denne afgørende og betydningsfulde Begivenhed i Menneskehedens Historie. Kristi egne Udtalelser med Hensyn til denne Begivenhed er naturligvis af særlig Interesse. Og hans Ord er tydelige og klare. Lad os blot citere et enkelt Skriftsted, som ikke kan misforstaas. »Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning.« (Matthæus 16 : 27). Disse Mesterens egne Ord har været til usigelig Glæde for Tusinder og atter Tusinder af Mennesker, der med Forventning har set hen til denne Begivenhed.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i den enestaaende og lykkelige Situation, at den ikke alene henholder sig til de bibelske Udsagn, men ogsaa til Aabenbaringer fra denne Tid og Slægt. Herren har gentagne Gange fortalt denne Kirkes Profeter om sit andet Komme. I en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith i September 1830, kun nogle faa Maaneder efter Jesu Kristi Kirkes Oprettelse, lyder Herrens Stemme saaledes: »Thi Timen er nær, og Dagen kommer snart, da Jorden er moden, og alle de hovmodige og de, som lever ugudeligt, skal være som Halm, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, saa at Ugudelighed ikke skal være paa Jorden. Thi Timen er nær, og det, som blev talt ved mine Apostle, maa opfyldes; thi som de talte saa skal det ske; thi jeg vil aabenbare mig fra Himmelen med stor Kraft og stor Herlighed med alle Himmels Hærskarer og bo i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden et Tusinde Aar, og de onde skal ikke bestaa.«

Tidspunktet for Herrens Komme har været Genstand for stor Diskussion og Forvirring. Mennesket har været utaalmodigt efter at faa den nøjagtige Tid at vide og har som Følge deraf anstillet utallige Forsøg paa at løse denne Gaade. Men al deres Forsken har været forgæves, thi Tidspunktet er aldrig blevet aabenbaret til noget Menneske. Kristi Apostle var naturligvis ogsaa ivrige efter at faa tilkendegivet Tidspunktet, men Jesus sagde til dem: »Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Himmels Engle, heller ikke Sønnen, men kun Faderen alene.« Denne Udtalelse er ikke til at misforstaa; vi behøver altsaa ikke at bekymre os om det nøjagtige Klokkeslet for Frelserens Komme. Og dog gives der os en udstrakt Haand, ved hvis Hjælp det vil være os muligt gennem Bøn og alvorlig Stræben paa rette Maade at kunne fortolke Tidernes Tegn og fatte Herrens forestaaende Komme. For de onde vil Begivenheden blive saa pludselig som en Tyvs Komme om Natten; de vil med andre Ord overhovedet ikke være forberedt paa den forestaaende Begivenhed.

Vi kan altsaa ikke med Nøjagtighed fastslaa Tidspunktet, men Midlerne til dets rette Fortolkning kan komme os i Hænde. Hvordan? Det kan udtrykkes ganske kort: Ved at leve et Liv, der er i Overensstemmelse med de Krav, Herren stiller os, ved at være sanddru og hade Løgnen, ved at være i daglig Kontakt med vor himmelske Fader gennem Bønnen. Ved at gøre saaledes vil vi altid være forberedt paa denne den største af alle Fremtidens Begivenheder, og Herrens Komme vil da kun være en naturlig, men vidunderlig Overgang fra et Stadium til et andet.

Naar Kristus er kommet, vil han overtage Ledelsen af

Nationer og Racer, og Herren vil regere med sit Folk et Tusind Aar, den Periode, som vi kalder Millenniumet. Dette Tusindaarsrige vil opvise saadanne Forandringer og Resultater, at den menneskelige Hjerne næppe kan fatte det i al dets storslaaede Skønhed. Naar de Tusinde Aar er gaaet, skal Satan for et lille Tidsrum atter have frit Spil, og Mennesket skal da bestaa sin sidste alvorlige Prøve. Her gælder det som i alle andre Livets Forhold, at Udholdenhed frembringer det straalende og afgørende Resultat. »De retfærdige skal holde ud til Enden.«

Vi maa mere end nogen anden som Medlemmer af Guds sande Kirke stadig berede os til denne Begivenhed, som vil faa en altoverskyggende Indflydelse paa hele vort fremtidige Liv. Vi har ikke alene de gamle Skrifter at holde os til, men ogsaa de nye, der maaske endnu tydeligere fremhæver Alvoren og Betydningen, der ligger bagved disse Profetier. Vi maa daglig berede os ved at øge vor Tro paa og Tillid til Gud, afstaa fra vore Synder og omvende os af et ærligt Hjerte. Først da vil vi være i Stand til at møde Kristus og nyde godt af hans Velsignelser og Lærdomme. Og alle Sidste Dages Hellige ønsker det.

Redaktionelt.

Et Kald til Kirkens Ledere.

I November-Nummeret af »Improvement Era«, Kirkens officielle Organ, fandtes der en Artikel, som havde Interesse for alle Kirkens Medlemmer. Denne Artikel var et direkte Budskab fra vor Herre Jesu Kristi Profet, den Mand, som Herren har udvalgt til at lede dette Folk, den Mand, som vi opholder som Kirkens Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer. For at der ikke skal være nogen Grund til Misforstaaelse, skriver jeg denne Artikel for Søskende i Den danske Mission.

Lad os igen studere Præsident Grants Ord:

»Jeg er i Sandhed meget glad for at udtrykke min dybe Paaskønnelse af vor Konference fra Begyndelsen til Enden.

Jeg er taknemmelig for Jesu Kristi Evangelium. Jeg er taknemmelig for de Sidste Dages Helliges Loyalitet.

Jeg bekendtgjorde i Præstedømsmødet i Aftes, og jeg har besluttet at bekendtgøre det igen, at vi forventer, at

alle Kirkens Embedsmænd fra denne Dag vil betale en fuld og ærlig Tiende og holde Visdomsordet; og vi beder alle Kirkens Embedsmænd, hvis de ikke lever efter Evangeliets Bud og Love og ærligt og samvittighedsfuldt betaler deres Tiende, at de da vil trække sig tilbage, medmindre de fra denne Dag vil leve efter disse Forskrifter.

Intet Menneske kan forkynde Visdomsordet ved Guds Aand, som ikke lever i Overensstemmelse dermed. Intet Menneske kan prædike Evangeliet ved den levende Guds Aand, medmindre det Menneske lever sin Religion, og med det store Foretagende, der ligger foran os, maa vi forny vor Loyalitet overfor Gud, og jeg tror uden Skygge af Tvivl, at Gud inspirerer og velsigner os, naar vi er ærlige overfor ham. Vi ønsker ikke i Dag en Gentagelse af, hvad Skriften fortæller os var Tilstanden i fordums Tid, da Herren erklærede, at han var blevet bedraget, fordi Folket ikke kunde efterleve den finansielle Lov, som Gud har aabenbaret.«

Det er et direkte Kald til alle, der har Stillinger i Kirken, baade hjemme og ude, at de fra nu skal holde Visdomsordet. Det betyder Afholdenhed fra The, Kaffe, Tobak og Spiritus. Jeg nævner disse fire Ting, fordi mange nyder dem. Alle Embedsmænd anmodes om at betale en fuld Tiende — ikke en delvis, men en fuld Tiende — og ikke betrage Herren for den Tiendedel, han har forlangt. Præsident Grant udtrykte ogsaa sin oprigtige Tro, at Herren vilde velsigne dem, der er ærlige Tiendebetalere. Det er et direkte Kald til enhver Embedsmand og Lærer i Kirken, og dette indbefatter Den danske Mission. Ingen Grenspræsident eller hans Raadgivere, ingen Medlemmer af Hovedbestyrelserne eller andre Embedsmænd er undtagne, undtagen i Tilfælde, hvor unge Mennesker bor hos deres Forældre og disse forbyder dem at betale Tiende. Undtagne er ligeledes de Mennesker, der faar Understøttelse og Aldersrente. Vi forlanger ikke, at disse Mennesker skal betale Tiende. Hvis de, der faar Understøttelse, ønsker at betale Tiende kan de gøre det, hvis de føler saadan. Præsident Grants Budskab blev givet til alle Embedsmænd, og hvis der er nogle i Den danske Mission, der ikke kan holde disse Love ved at efterleve Visdomsordet og betale en fuld Tiende, beder jeg Dem om at trække sig tilbage, saa at Deres Stilling kan udfyldes af dem, som holder disse Love. Kravet er, at De fra nu af maa efterleve disse Bud, som de er blevet aabenbaret. Hvert Menneske har Omvendelse behov, og er der nogle, som ikke har holdt disse Love, lad dem nu vise deres Omvendelse ved at adlyde Guds Profets indtrængende Opfordring. Lad os begynde med fornyede Kræfter at tjene Herren fra i Dag.

Den Mand og Kvinde, der betaler en ærlig Tiende og holder Visdomsordet, er altid lykkelig og tilfreds. Den, der aldrig betaler Tiende og ikke holder Visdomsordet, er som Regel den, der altid finder Fejl. Før at faa et Vidnedsbyrd om Tiendeloven maa man adlyde den og ved at adlyde Loven modtager man Herrens Løfter og Velsignelser. Der er mange, som kunde betale deres Tiende, der ikke har tænkt Sagen nøje igennem. Der er ogsaa mange, som kunde holde Visdomsordet, dersom de havde et oprigtigt Ønske i deres Hjerte, fordi Herren erklærede, at det var »afpasset efter de svages Forfatning, ja, de allersvageste blandt alle de Hellige«. Herren giver ingen Befalinger undtagen han bereder en Vej for os til at opfylde Loven.

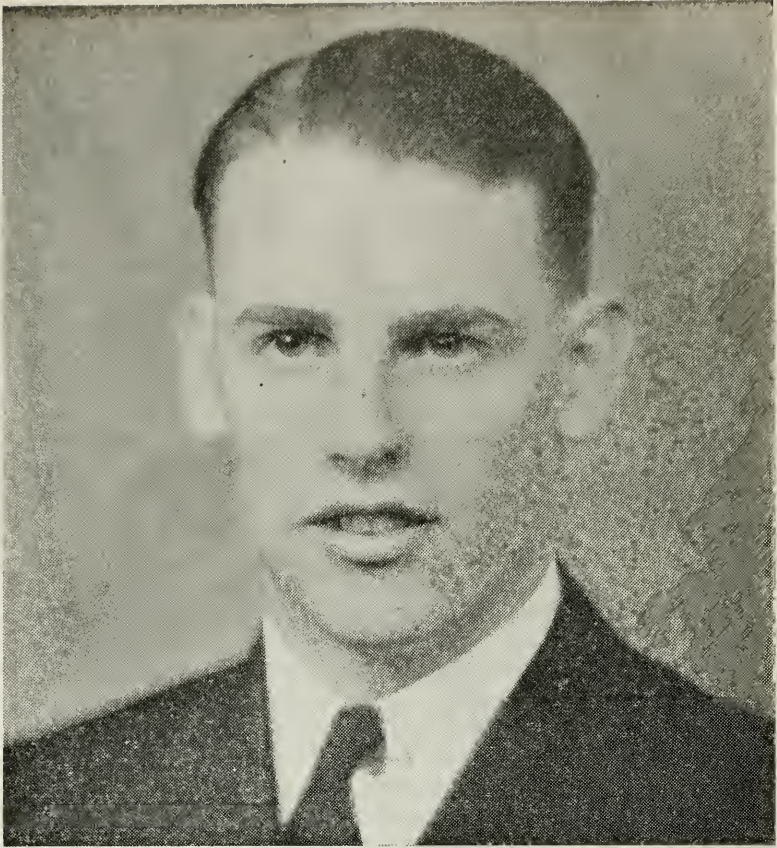
Lad os ikke pege Fingre ad nogen for ikke at overholde disse Love. Lad os ransage vort eget Hjerte, lad os forsøge at blive mere fuldkomne. Dette er ikke et Kald til din Næste, men til dig selv. Har du en ren Samvittighed for Gud?

Aaret er gaaet, Tiendeopgørelse vil have fundet Sted. Jeg beder indtrængende alle Medlemmer om at betale deres Tiende. Intet Medlem er tro mod Kirken, hvis han ikke betaler sin Tiende. Tag Herren paa Ordet, og Himmels Velsignelser vil blive udgydt over dit Hoved. Jeg har ingen Ret til at tro, at det at betale Tiende vil gøre jer rige finansielt, men jeg ved, at det vil hjælpe jer til at blive aandeligt rige og bringe jer Tilfredshed i Hjertet og Glæde i Arbejdet. Det vil standse al Fejlfinden. Fejlfinden er en dødelig Gift i en hvilken som helst Organisation, selv i Guds Kirke.

Jeg gratulerer jer alle for det udmærkede Arbejde og jeres Villighed til at arbejde for det, der er ret. Det er mig en Kilde til stor Taknemmelighed at føle den vidunderlige Aand, som er deres, der efterlever Herrens Befalinger. Jeg kan forsikre jer, at rige Velsignelser vil blive jer til Del for jeres Trofasthed. Jeg beder jer fortsætte og stadig erindre Herren og være tapre for hans Sag.

Lad os alle opfylde Loven, og ved at gøre det vil vi blive rigeligt velsignet.

Mark B. Garff.

[ÆLDSTE] FREDERICH H. OLSEN

Ældste Frederich H. Olsen vor Missionærkammerat døde om Eftermiddagen den 5. Januar 1938. Han er Søn af Broder H. F. Olsen og Søster Josephine D. Olsen, som bor i Richmond, Utah. Ældste Olsen blev født den 3. Oktober 1915 i Logan, Utah. Han har været aktiv baade i sit Arbejde inden for Kirken og i sit Skolearbejde, idet han har gaaet tre Aar paa Seminarium og to Aar paa Universitetet.

Broder Olsen gik altid med et Smil og et venligt Udtryk i sit Ansigt til sit Arbejde for at udsprede Evangeliet med Kraft og ungdommelig Beslutsomhed. Han har udført meget godt, medens han har arbejdet her i Danmark. Det er sjældent, at en Missionær bliver kaldt bort, medens han arbejder i Missionsmarken, men der findes faktisk ingen bedre Forhold, under hvilke en Person kunde ønske sig at blive kaldt paa den anden Side, for det er kun en anden Mis-

sionsmark, som Broder Olsen er blevet overført til, en Missionsmark, hvor en Mand med hans gode Karakter behøves. Hans Forberedelse her paa Jorden er blevet fuldendt.

Til hans Forældre vil det trøstende Minde komme, at han er gaaet bort fra dem i sin tidlige Manddom for at opfylde deres Idealer. De opdrog ham, underviste ham, bad med ham og for ham, derpaa sendte de ham ud for at oplyse og belære andre. Hans Arbejdstid i Missionsmarken er nu blevet længere end de havde regnet med, han er blevet kaldt til en større Mission af den samme Fader, som foraarsagede hans Fødsel, den samme Fader, som vaagede over ham og beskyttede ham igennem hans Liv.

„Derfor, dersom I ønsker at tjene Gud, er I kaldte til Arbejdet“. Broder og Søster Olsen maa beundres og respekteres for deres Trofasthed i at indgyde deres Søn Ønsket om at leve et rent Liv og altid være ivrig for at tjene Gud. Broder Olsen paaskønnede den Fødselsret, han havde modtaget og ærede og respekterede altid sine Forældre. Han levede sit Liv paa en saadan Maade, at han derved var til Glæde for andre, og han modtog Kaldet til at arbejde i Herrens Tjeneste.

Mindet om hans Kammeratskab vil vedblive at leve i os alle og indgyde os, hans Missionærkammerater, Trangen til at tjene Herren mere trofast.

Ved Missionær Olsens Baare.

Nedenstaaende smukke Sang er en virkelig smuk Missionær-sang, som paa en fortræffelig Maade tolker en Missionærs Følelser. Vi har ment, at dette Digt burde have sin Plads i „Stjernen“ i Anledning af det triste Dødsfald.

Jeg gaar hvor du sender mig hen.

*Det er maaske ej i Kampens Gny
Ej ude paa Alfarvej;
Det er maaske ej i Røg og Sky
At Herren har Brug for mig,
Men naar han mig kalder ved sin Aand
Til noget at gøre her,*

Da vil jeg lydigt fra denne Stund
 Ham tjene i al min Færd.

Maaske min Herre vil bruge mig
 Som Bærer af Frelsens Ord
 Til en, som træder paa Syndens Vej
 Og ene med Byrden staar,
 O, Herre, hjælp mig at sige det
 Som du ham vil have sagt;
 Naar du mig styrker, jeg taler let
 De Ord, du vil have bragt.

Der sikkert findes en Plet paa Jord,
 Hvor gøre jeg kan lidt Gavn
 Hvor jeg kan holde min Frelsers Ord
 Og lære hans store Navn
 Min Tro, o Gud, paa din Kærlighed
 Med Styrke forlener mig;
 Jeg vil staa fast; thi du for mig led
 Jeg altid vil tjene dig.

Kor.

Jeg gaar, hvor du sender mig hen, o Gud,
 Over Land eller skumklædte Hav
 Dit Ord vil jeg raabe til Verden ud
 Jeg vil røgte det Kald, du mig gav.

Et Vidnes Vidnesbyrd

af Ældste Matthias F. Cowley.

For enhver Sidste Dages Hellig, som har haft det sjældne Privilegium at virke i Missionsmarken, forbliver de Erfaringer og Velsignelser, som kommer med Forkyndelsen af det gengivne Evangelium som skønne og værdifulde Minder gennem Livet. Naar jeg mindes mit Missionærarbejde for mere end et halvt Aarhundrede siden, var den Erfaring, som staar tydeligst og klarest for mig, mit Møde med David Whitner, et af de tre Vidner til Mormons Bog. Der var visse Omstændigheder forbundet med dette Møde, som det vilde være paa sin Plads først at fortælle.

Jeg var paa min anden Mission til Sydstaterne og arbejdede i Staten Georgia med Broder John W. Taylor som min Medarbejder. Efter at have arbejdet sammen gennem Vinteren 1880—81 blev jeg af Præsident John Morgan sendt til St. Louis med Broder George C. Parkinson for der at arbejde som Missionærer, medens min Kammerat, Broder Taylor blev beskikket til at arbejde i Staten Kentucky.

Før jeg paabegyndte mit Arbejde i Staten Georgia, blev jeg af Præsident John Morgan beskikket til at føre et Selskab af Sidste Dages Hellige, der var paa Rejse fra Staterne Virginia, Georgia, Alabama og Tennessee, til Samlingsstedet for de sydligt boende Hellige i San Luis Dalen i det sydlige Colorado. Der var et Hundrede og ti Sjæle i Selskabet: Mænd, Kvinder og Børn. Blandt dem var der omtrent halvtreds fra Henderson County, Tennessee, der sagde, at de var blevet omvendt til Evangeliet af en eller anden mystisk Prædikant, som havde navngivet sig som Robert Edge.

Han havde vist sig blandt dem uden at fortælle dem, hvorfra han kom eller noget om sin Nationalitet. Han holdt Møder blandt dem og forkyndte dem Troens, Omvendelsens og Neddyppelesens Daabs Evangelium samt Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Han dokumenterede disse ved Citater fra de samme Skriftsteder, som benyttedes af Ældsterne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han lagde Hænderne paa de syge, og de blev raske. En Dame fortalte mig, at hun havde lidt af Rheumatisme i tyve Aar og ved denne Mands Tro, Bønner og Haandspaalæggelse blev hun fuldstændigt helbredet for sin langvarige Sygdom.

Ved at forkynde disse Lærdomme og andre Principper i Harmoni med vor Tro blev han af nogle beskyldt for at være Mormon. Som Svar paa denne Beskyldning sagde han blot: »Gud velsigne Mormonerne.« Eftersom han lagde Vægt paa Daabens og Haandspaalæggelsens Betydning, spurgte hans Tilhængere, om han vilde døbe dem. Han sagde: »Nej.« De spurgte ham saa, om han havde Myndighed dertil. Han sagde: »Hvis jeg ikke har, er den paa Jorden og vil komme til jer til belejlig Tid af Mænd fra Vesten.«

Efter at have prædiket og arbejdet i deres Midte, offentligt og privat, forlod han dem lige saa mystisk, som han var kommet. Efter hans Afrejse skrev hans Tilhængere, idet de vidste, at han var blevet beskyldt for at være Mormon, og at Mormonerne boede i Vesten, til Sekretæren for Salt Lake County, da de ikke vidste, hvordan de skulde komme i Forbindelse med en Mormon-Ældste. Sekretæren

sendte straks Brevet tilbage til Præsident John Morgan, Præsidenten for Sydstaternes Mission. Efter at have læst Brevet slog Broder Morgan op i Missionærenes Adressebog og fandt, at de Ældster, der arbejdede nærmest det Sted, hvor disse Mennesker boede, var Missionærene George Carver og Hyrum Belnap. Han sendte dem Brevet og bad dem om at sætte sig i Forbindelse med disse Mennesker og se, hvad der yderligere kunde gøres for dem. Brødrene rejste til det opgivne Sted og døbte dem alle i Løbet af kort Tid med Undtagelse af en, der ikke modtog deres Budskab. De blev taget med i vort Selskab og slog sig ned i Manassa, Colorado.

Saaledes beæret med at føre dette Selskab til Colorado blev jeg af Præsident Morgan opfordret til at ledsage en anden Gruppe fra Syd til Colorado i Foraaret 1882. Paa Tilbagereisen fra Manassa til St. Louis besluttede vi, at vi vilde forlade Hovedvejen og drage op til Richmond for at aflægge et Besøg hos David Whitmer, et af de tre Vidner til Mormons Bog. Fader Whitmer var dengang omtrent tooghalvfjerds Aar gammel, og da han var blevet plaget af mange Besøgende fra forskellige Dele af Verden, var hans Familie ikke meget tilbøjelig til at modtage Besøgende paa Grund af hans Helbred og Alder. Det lykkedes os imidlertid ved hans Svigersøns Hjælp at faa et Interview i Stand med Fader Whitmer. Vi blev vist ind i hans Dagligstue, hvor vi fandt ham som en bedaget Mand med en forbausende Skikkelse, høj og rank, med smukke Træk og romersk Næse og et Aasyn, der vidnede om Viljestyrke og Besluttsomhed.

Han modtog os venligt og med Gæstfrihed, og medens han konverserede med Præsident Morgan, lyttede jeg ivrigt og hørte ham personlig bære Vidnesbyrd om de Ting og Scener, som han havde været Vidne til.

Han bekræftede igen sit Vidnesbyrd i Mormons Bog om Engelen Moroni, som viste ham de Plader, som han havde i Haanden, og medens han stirrede paa dem hørte Guds Stemme fra Himmelen, der befalede ham og de to andre Vidner, Oliver Cowdery og Martin Harris at bære Vidnesbyrd til hele Verden, at Mormons Bog er en guddommelig Optegnelse og var blevet oversat ved Guds Gave og Kraft.

(Fortsat).